

*Opnieuw en opnieuw
en opnieuw*

Joost Vandecasteele
Opnieuw en opnieuw en opnieuw

Een Neo-Spartaanse hard-boiled
liefdestragedie

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
Literair Agentschap te Amsterdam.

Voor de realisatie van deze roman ontving de auteur een werkbeurs van het
Vlaams Fonds voor de Letteren.

Copyright © 2010 Joost Vandecasteele

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers,
Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslagontwerp: Paulina Matusiak
Omslagillustratie: Paulina Matusiak / Eddy Wenting

ISBN 978 90 295 7319 1 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl
www.joostvandecasteele.be

Naar een idee van Heinrich von Kleist en Mark Johnson

Opgedragen aan S. en A.

Proloog

Ik weet niet meer of deze geur nog menselijk is, of deze stank mij of de kamer toebehoort. Sinds mijn eerste werkdag heb ik deze plek nooit meer verlaten en blijft bezoek een zeldzame traktatie. Ik ken mijn naam, weet wie ik ben, wat mijn taak is en hoe lang dit nog moet duren. Dit zijn de feiten die ik dagelijks luidop herhaal, als houvast. Ik voel hoe mijn oude meisjeslijf zich blijft verzetten tegen de situatie, met krampen en koppijn. Maar mijn geest is verslagen. Elke dag word ik overrompeld door beelden van wat komen zal en elke dag wist deze nieuwe informatie resterende herinneringen weg.

Tot enkel fragmenten overblijven.

Maar dan wel de beste fragmenten.

Het begint zonder mij.
Het begint zo.

A 52 Page Magazine

TRUE CRIME

COMICS

JULY, 10c

2/10

FLO, I'M
SCARED!
THE COPS
ARE ALL
AROUND
US!

THEY THINK THEY'VE GOT
ME TRAPPED, BUT THEY'RE WRONG!
I'LL GET OUT OF THIS AND I
KNOW EXACTLY HOW!

HOLD IT,
SISTER, OR
I'LL LET YOU
HAVE IT!

FROM POLICE FILES

Every
Story
TRUE!

WHO WAS THE GALLANT LAW OFFICER WHO ALLOWED HIMSELF TO BE LOWERED INTO A CAGE FILLED WITH FRENZIED CRIMINALS TO HELP HIS IMPRISONED COMRADES IN ARMS? WHY DID HE RISK ALL IN AN ACT OF BRAVERY FAR BEYOND THE CALL OF DUTY? SEE INSIDE!

Volume one

Penny

Issue 1

En precies op een moment in de geschiedenis dat iedereen gewend is geraakt aan constante angst en ongebreidelde verwoesting doet de realiteit er nog een flinke schep bovenop. Gewoon om te laten blijken dat het altijd erger kan.

Het was zijn idee om hier af te spreken, in dit hotel, in deze kamer. Om er te geraken moet je eerst de snelweg vanuit het zuiden richting centrum nemen, een baan die zich als een enorme betonnen pijl in het hart van de stad boort om zich daarna te vertakken in honderden aderstraten. Het hotel bevindt zich in een buurt die op stadsplannen wordt afgebeeld als een vormeloze witte vlek, te chaotisch om te tekenen. Het is hier dat hij mij wil ontmoeten, ver weg van de oorlog die we zelf zijn begonnen, ver weg van de slagveldstraten waar de mijnen en de zijnen elkaar bekampen, ver weg en onbeschermd.

Maar als je heel goed luistert, hoor je de echo's van sirenes en ontploffingen, versterkt door de lege ruimtes tussen de appartementsblokken. Niemand, zelfs niet de pers, weet precies hoeveel slachtoffers al vielen in onze strijd tegen elkaar. We weten enkel met absolute zekerheid dat we nog lang niet klaar zijn. Dit is onze oorlog, en het stopt pas als wij het zeggen of als een van ons tweeën wint.

Ik hoop dat ik het ben, anders ga ik heel lastig worden en dat wil je niet meemaken. Ik heb al exen gehad die de dag begonnen met een sorry, in de hoop mijn bitsigheid vroegtijdig

de kop in te drukken. Maar zo gemakkelijk werkt het niet.

Dit is een oorlog zonder afspraken of duidelijke spelregels, gewoon wij tegen zij, en zo kan het nog jaren blijven duren. Of Alex hier moet nu met iets heel strafs uit de hoek komen. Maar vandaag voelt niet aan als een allesbepalende dag.

Aan de balie kregen we van de hoteleigenaar een kamer met een dubbelbed, in de veronderstelling dat we twee gefrustreerde individuen waren op zoek naar een plek om ongestoord vreemd te gaan. De kamer zelf wanhopig romantisch ingericht door een binnenhuisarchitect zonder gevoel voor maat, met bordeauxrode lakens, harde hartvormige kussens en op iedere muur afbeeldingen van naakte wijven in oncomfortabele posities. Maar ik vind het niet erg. Ik ben toch niet van plan lang te blijven, juist lang genoeg om hem uit te horen, informatie los te weken, misschien iets te eten, hem een beetje te plagen en dan terug naar huis te gaan.

Generaties na ons zullen er schrijvers zijn die waarschijnlijk grootse woorden in onze mond zullen proppen en deze confrontatie zullen opblazen tot een belangrijk historisch moment, maar momenteel staan gewoon twee ongemakkelijke mensen elkaar heel ongemakkelijk aan te staren. Ik weet niet wat ik moet zeggen tegen mijn favoriete vijand en hij staat ook met de mond vol tanden. Ik tegen de deur, hij aan het raam. Zie hem staan, de held van Neo-Sparta, alleen een cape ontbreekt nog om hem super te kunnen noemen, en nu even onwennig als een klant bij zijn eerste keer. Zie ons staan, een man en een vrouw in een kamer, maar deze keer is het verboden elkaar aan te raken. Alsof we niet goed weten wat mannen en vrouwen normaal doen zonder de belofte van seks. En dan nog te denken dat ik vanmorgen zo lang getwijfeld heb over wat ik zou aantrekken. Na lang beraad gekozen voor een zedig rood jurkje, om zeker geen foute gedachten in zijn hoofd te planten. Misschien niet honderd procent zedig, maar deftig genoeg om mij te kunnen verwarren met een echte vrouw met

echte manieren en een echte opvoeding. Met als extra mijn leren laarzen, om het beeld compleet te maken. Het enige plezier dat ik hem gun, want hun effect op mannen mag zeker niet onderschat worden. Ik draag ze echter niet als een stille roep om een fikse beurt, maar uit een puur strategische overweging. Ik draag ze om hem te verzwakken.

De stilte wordt ondertussen nijpend en iets wat op een menselijke klank lijkt zou al goed genoeg zijn om deze spanning te doorbreken, maar ik kan geen enkel woord bedenken. Het is hij die als eerste in deze kamer spreekt.

‘Je ziet er goed uit, Penny.’

Ik reageer niet. Ik kijk alleen maar. Soms naar hem, soms naar de televisie, die voor onze intrede ongevraagd op een pornokanaal is gezet met het geluid uit. Om mijn stilte te compenseren vertelt hij zomaar iets, iets over een droom die hij deze nacht beleefde. Een droom die begon met een sneeuwbus, die alleen maar intenser werd. Sneeuwvlokken als propjes onbeschreven papier ontnamen hem het zicht op de werkelijkheid, de storm woedde met zo een hevigheid dat de grenzen tussen de verschillende werelden vertroebelden. En wanneer alles eindelijk bedaarde bevond hij zich op een plek waar hij niet thuishoorde, in een versie van de realiteit die niet de zijne was. Een stad met wel dezelfde gebouwen en straatnamen, maar bevolkt door andere mensbeesten met andere normen en waarden, waar de meest productieve prostituee tot koningin werd uitgeroepen, waar mannen borsten hadden en vrouwen enkel een kut zodat ze wel samen moesten blijven voor de kinderen, waar mensen echt hun best deden om samen te leven, een wereld waar hij perfect gelukkig zou kunnen zijn. Hij heeft er een week geleefd, de week in zijn hoofd gecondenseerd tot drie slaapuren. Hij vertelt mij dat hij deze ochtend wakker is geworden in een wereld die even vreemd aanvoelt, maar wel de juiste is.

‘Daarna heb ik jou dat bericht gestuurd. Je ziet er echt goed uit.’

‘En jij ziet er echt moe uit.’

Alex trekt zijn gezicht mokkend in een plooi, een allesbehalve flatterende blik voor een man van zijn leeftijd. Hij ziet er moe uit, en ouder, maar niet lelijk, hij is zeker niet lelijk geworden. Hoewel voorbij de veertig heeft hij nog niks van die weelderige bos haar met weerspannige krullen verloren, hij heeft nog steeds diezelfde heldere ogen en dat opgepompt bonkig lijf. De jaren en de smerige lucht van Neo-Sparta hebben iets meer groeven in zijn gezicht gekrast, maar het niet aangetast. Als hij niet zo’n klootzak was zou ik hem aan iedere vrouw aanraden. Zie hem staan, mijn schattige aartsvijand, gekleed in een perfecte kopie van de jeans en het witte hemd die hij ook vijf jaar geleden droeg, bij onze eerste, onechte kennismaking, de dag dat de vonk bijna een vlam werd. Hij was toen nog geen hoofdinspecteur en ik nog geen staatsgevaarlijke rebellenleidster. We waren in die dagen gewoonweg een simpele agent en een vervelend wicht met nog geen alinea op haar strafblad.

Net als miljoenen voor mij ben ik deze moeder der metropolissen binnengereden met een auto vol spullen en een onverwerkt verleden in mijn systeem. En net zoals duizenden vrouwen voor mij ben ik naar hier gelokt door een valse jobadvertentie, een vacature die bijzonder weinig vaardigheden vereiste. Ideaal voor een meisje met mijn gebrek aan diploma’s en met een overvloed aan naïviteit. De wagen, een restant uit de tijd dat auto’s verstoken bleven van elementair comfort, kwam twee meter voor een parkeerplaats sputterend tot stilstand. De rest van de afstand duwde ik hem naar zijn vak, stak het broodnodige in een rugzak en zette te voet mijn tocht verder, geleid door een verfrommeld briefje met alleen een straatnaam en een huisnummer.

Pas na twee uur lopen, voornamelijk veroorzaakt door andere verdwaalde zielen, wier reisbeschrijvingen elkaar tegenspraken, bereikte ik mijn bestemming, niet ver van dit hotel trouwens. De rest van het sollicitatiegesprek is te cliché om na te vertellen: ik werd een hoer, en niet eens een goeie.

Ik deed weinig, maar bracht juist genoeg binnen om met rust te worden gelaten. Ik was in die tijd zeker geen ambitieus meisje, toen nog niet. Alex zag ik voor het eerst in Troy's, een smerige *all-nighter* met een vast cliënteel van rumoerige zatlappen en met een kok zonder smaakpapillen. Het enige eetbare dat hij kon produceren was rijst met komijnballen, en zeven op de tien keer resulteerde deze combinatie van smaken niet in een race naar de wc om daar baldadig de ziel uit je lijf te kotsen, een gemiddelde dat de andere gerechten niet eens haalden. Maar we bleven komen, want de koffie was oké en in de buurt was niks anders open. Ik zat daar met Flo, met haar twee jaar op straat een oude rot in het hoerenpak. Ze wees Alex aan.

‘Zie je hem daar?’

Ik keek en knikte.

‘Dat is een flik, maar wel te vertrouwen. Blijft ook met zijn poten van je lijf, zelfs al bied je hem een korting aan.’

‘Is hij homo?’

‘Nee, gewoon misselijkmakend trouw aan zijn vrouw.’

‘Dus in de ontkenningfase.’

‘Waarschijnlijk, maar liever een vent in de ontkenningfase dan ene in de anale fase.’

‘Zwijg me daarover. Elke dag zijn er wel drie die het proberen, alsof het mode is geworden.’

‘En gebruiken ze ook bij jou het excuus dat het zagezegd per ongeluk gebeurde?’

‘O ja, meestal gevolgd door de legendarische woorden: “Nu ik er toch in zit...” Dan sleur ik hem eruit.’

Mijn antwoord deed Flo zo hard schateren dat ze heel even

alle aandacht op zich vestigde, iedereen keek haar richting uit, iedereen behalve Alex, dat weet ik want ik hield hem in het oog. Hij bestelde twee koffies, dronk ene ter plekke uit en nam de andere mee naar zijn patrouillewagen. Hij heeft me nooit opgemerkt.

Althans dat dacht ik. Maar toen hij opdaagde bij mijn eerste dooie klant herkende hij mij meteen.

‘Je bent die vriendin van Flo.’

Ik knikte bedeesd en wees toen naar het lijk op de grond. Het was pure zelfverdediging, stamelde ik en hij twijfelde geen seconde aan mijn verklaring. Geduldig, met zijn notitieboekje in zijn handen, wachtte hij tot kalmte weer bezit nam van mijn lichaam voor hij maar één vraag durfde te stellen. Het kostte hem drie sigaretten om me te bedaren en hem te woord te staan. Ik gaf hem zo gedetailleerd mogelijk een verslag van de gebeurtenissen die hadden geleid tot het tragische vallen van de man op mijn mes.

Het slachtoffer was geen inboorling, maar een toerist afkomstig uit de barbaarse provinciën in het noorden, een man met weinig verfijnde manieren en een duidelijke mening over de positie van de vrouw in deze barre tijden. Hij wou het ruw, hard, vaak, gemeen en goedkoop. Een combinatie die niet echt aan mij besteed was. Wat ik hem ook duidelijk maakte in de paar woorden klootzaks die ik meester was. Maar luisteren en begrijpen waren niet echt zijn ding, hij was meer een man van negeren en verkrachten. Ik gaf hem mijn prijs en mijn condities en hij nam mijn haar, smakte mijn hoofd tegen de muur en trok de slip van onder mijn rok uit. Hij deed het met zo’n behendigheid dat het duidelijk was dat hij dit eerder gedaan had. Zonder zijn grip te verliezen ontdeed hij zich van zijn broek en in één beweging ramde hij zijn lid, dat meer stijf stond van de vuiligheid dan van geilheid, diep in mij. Mijn kermen veranderde niks aan zijn bedoelingen, hij zag niet

eens het bloed op mijn voorhoofd en de tranen in mijn ogen en het mes in mijn hand. Het lemmet plofte met gemak in de uitpuilende buik, de getroffen kolos waggelde nog even rond, zijn armen wild zwaaiend op zoek naar mij, vastberaden om mij mee te nemen in zijn doodstrijd. Als een groteske variant op een scène uit een stille film achtervolgde hij mij rondom de tafel, de stoelen die ik achter mij liet vallen wegschoppend, zijn gezicht in een constante grimas en ik juist buiten zijn bereik. Ik smiet alles wat ik vast kon grijpen zijn richting uit, weinig trof doel, af en toe een glas, dat tegen zijn wang explodeerde en met duizenden stukjes in zijn vel sneed. Maar niks leek hem af te remmen, pas toen iedere druppel bloed via zijn buik zijn lijf had verlaten stortte hij neer in de positie waarin Alex hem aantrof.

Hij noteerde elk woord dat ik uitsprak, bood mij nog een sigaret aan en vroeg hoe lang ik al in het vak zat.

‘Acht maanden.’

Hij knikte en keek mij aan, zijn notatieblok weer opbergend.

‘Na acht maanden zul je wel weten dat verkrachting bij hoeren moeilijk te bewijzen valt.’

Wist ik niet, maar ik zei van wel, beschaamd over mijn eigen idiotie.

‘De lijkschouwer komt zo, misschien is het beter als we even ergens anders naartoe gaan. Ik weet wel een rustige plek.’

Maar ik wou niet naar zijn zagezegd rustige plek, ik wou naar Troy’s, ik wou onder de mijnen zijn. Vond hij niet erg, snapte hij wel.

Het café was nog vrij uitgestorven, deze periode van de nacht was ons *nine to five*, wanneer de andere kroegen de deuren sloten en hun zatte geile klanten naar buiten joegen, waar we hen opwachtten, een omweg naar huis aanbiedend. We waren niet hun vrouwen, vriendinnen of moeders, we gaven juist genoeg en vroegen weinig terug. Alex betaalde me

een koffie en een stuk taart, dat hij zelf opat.

‘Ik ben je vader niet en ik pretendeer dat ook niet te zijn, ben je veel te aantrekkelijk voor. Maar ik kan wel iets zeggen wat hij tegen jou had moeten zeggen, namelijk dat je hier niet thuishoort, dat dit fout zal aflopen, dat dit geen leven is voor een meisje zoals jij. Natuurlijk, niks dwingt jou om mijn raad op te volgen.’

Ik nam een zoveelste sigaret uit zijn pakje en liet de rook zonder blazen uit mijn mond glijden.

‘Dat is waar, niks dwingt mij.’

Verder drong hij niet aan. Ik liet hem die avond in mij komen en hij beloofde mijn naam niet in het politierapport te zetten. Ik heb toen niet gevraagd naar zijn vrouw. En op onze eigen, vreemde, vervormde manier zou je dat vriendschap kunnen noemen.

In de jaren die volgden kruisten af en toe onze wegen. Ik had mij ontwikkeld en behoorde tot de waarlijk laatste minderheid van onze tijd, ik was een blanke hoer met een zinnige mening. Ook was hij in de tussentijd gepromoveerd, tot inspecteur of zoiets, maar hij bleef de straten doen, bang om overrompeld te worden door iets nieuws, iets wat hij niet had zien aankomen. Hij werd beroemder en belangrijker, zijn naam dook op in artikels over grote arrestaties, zijn eerste gloriemomenten als de laatste held van Neo-Sparta.

We ontmoetten elkaar op straathoeken en in kroegen juist voor sluitingstijd. Soms werden we samen dronken, soms werden we samen dronken en geil en heel soms deden we daar iets mee. Nooit heb ik gesnapt waarom hij mij heeft uitgekozen, waarom hij voor mij meer moeite deed, waar die nood om mij te beschermen toch vandaan kwam. Misschien was ik gewoon zijn type, of misschien zag hij al het potentieel in mij, wie ik zou worden, een tegenstander op zijn niveau. Of misschien leek ik gewoon op zijn vrouw in haar jonge jaren. Eén

keer kon ik het niet laten en ik vroeg hem naar de staat van zijn huwelijk.

‘Daar valt weinig over te zeggen.’

‘Want?’

‘Want ze is weg.’

‘Waarnaartoe?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Geen flauw idee. Ik hoop ver van hier. Het was ook een vergissing om zo jong te trouwen. Hoewel we heel goed begonnen zijn, vind ik. In die eerste jaren is ze nooit die gloed kwijtgeraakt. Je kent dat wel, alleen vrouwen die zichzelf niks wijsmaken en gewoon oprecht gelukkig zijn hebben die gloed. Dat maakt hen ook zo aantrekkelijk, ze stralen een zuiverheid uit die wij niet hebben. We waren ontzettend goed begonnen. Soms kunnen toevalligheden zo aanwezig zijn dat ze op voorspellingen lijken, zoals allebei juist uit een relatie stappen, elkaar tegenkomen tijdens de eerste sneeuw van het jaar, zij die mijn telefoonnummer vindt op een briefje dat iemand anders heeft weggesmeten, zulke dingen kunnen alles een aura van voorbestemming geven. Ik denk dat we het gewoon wilden proberen, bij elkaar zijn, zonder echt goed te beseffen wat “voor altijd” betekende. En we hebben het tien jaar volgehouden, onze poging om bij elkaar te blijven ondanks alles. Nou, ik heb het tien jaar volgehouden, zij negen. En ik had het moeten zien aankomen, eenzelfde opeenvolging van toevalligheden. Een telefoonnummer vinden dat niet het mijne is, haar gsm die ze nooit meer onbewaakt achterliet en dan de stiltes, die er voordien nooit waren. Maar ik zag het niet. Ik vond moordenaars en verkrachters, maar ik heb nooit de ontrouw van mijn eigen vrouw ontdekt. Misschien was ik te veel bezig met de mijne te verbergen. Achteraf heb ik hem getraceerd. Hij leek zelfs op mij. Ze heeft alles, ons leven, ons huis, onze toekomst, in de weegschaal gelegd voor een betere versie van mij. En op een vreemde manier heeft het ook iets schoons, dat ze toch...’

Abrupt onderbrak hij zichzelf, ietwat verbaasd door zijn eigen openhartigheid.

‘En jij, Penny?’

‘Wat en ik?’

‘Ligt er nu iemand op jou te wachten?’

‘Zodat je hem ook kunt beloeren en vergelijken?’

‘Nee, gewoon uit nieuwsgierigheid.’

‘Denk je soms dat ik nog niet genoeg geneukt word op een dag om naast al die klanten en jou nog een vent te moeten plezieren.’

‘Ik voel me vereerd. Maar ik geloof er niks van. Dat ik de enige ben die deze kant van jou mag meemaken.’

‘Toch is het zo.’

‘Ik heb niet graag dat je liegt.’

‘Als je wil, verzin ik wel een man om jou je beter te laten voelen.’

‘Dat mag.’

Alex draaide zich op zijn zij, wang op zijn hand, en bleef me zo lang aanstaren tot ik iets zei.

‘Oké dan, zijn naam is Wouter.’

‘Goeie naam voor een verzinsel.’

‘Als je commentaar gaat leveren, dan ga ik gewoon weg.’

‘Sorry, sorry, ga verder.’

‘Dus Wouter. Hij is boekhouder.’

Dat detail deed hem al glimlachen, maar hij liet mij verder vertellen.

‘Hij draagt een bril, een kleine ronde bril, die je bijna niet ziet. Hij is lang en vrij stevig. Moet vaak bukken en niks lijkt op zijn maat gemaakt. Dus hij breekt veel dingen zonder dat hij het wil. Wordt ook heel lastig van kleine prutsdingen.’

Even viel ik stil, geen zin meer om verder te fantaseren. Maar Alex gaf niet op.

‘En hoe hebben jullie elkaar ontmoet?’

‘Gewoon.’

‘Nee, niet gewoon. Doe wat moeite en verzin iets.’

‘Nu zeker niet, eikel.’

Maar na een zacht alstublieft ging ik toch verder.

‘Hij was geen klant of zo. Gewoon een jongen die ik soms tegenkwam, op weg naar mijn werk. Blijkbaar hebben we dezelfde uren. Het was een dagelijkse ontmoeting voorbestemd om nooit meer te worden dan knikken en glimlachen. En niet eens een goeie glimlach, meer een grimas met de kenmerken van een glimlach, en een flinke frons op je voorhoofd. Maar op een dag deed hij iets wat niet mocht. Hij sprak mij aan. Zonder een flauw excuus als openingszin. Gewoon hallo zeggen en wachten tot ik hallo terugzei. Daarna vroeg hij of ik meekwam, iets drinken. Gewoon simpel en zonder franjes. En heel onze tijd samen blijven we die simpelheid behouden. Heel weinig verwachtingen naar elkaar toe. Ik ben er wanneer ik dat wil en hij is er wanneer ik dat graag zou hebben.’

‘Klinkt als een goeie jongen.’

Ik knikte. Daarna heb ik nooit meer naar zijn vrouw gevraagd of in zijn portefeuille geneusd naar foto's van haar als hij na de seks in de badkamer verdween.

Door de jaren heen heeft Alex mij zien uitgroeien tot een vrouw met stekels op de rug en grootse dingen in de kop. Ik heb hem nooit verteld over mijn plannen, maar ik denk wel dat hij het wist. En hoewel het zijn job was heeft hij mij nooit geprobeerd tegen te houden. Soms gingen er maanden voorbij zonder dat we elkaar zagen, maar dat vonden we niet erg. We hadden ook niet dat soort relatie. We leken twee vreemden die elkaar steeds opnieuw voor de eerste keer zagen. En als we het met elkaar deden, dan deden we het ook zoals de eerste keer, dan deden we ons best, om de ander te imponeren, we deden het zoals de goden het met elkaar zouden doen.

Seks met hem was het omgekeerde van een klant neuken, het enige fysieke contact dat ik in die periode beleefde. Met

hem naar bed gaan maakte mij keer op keer zenuwachtig. Maar op een goeie manier, zenuwen die je doen rillen en giechelen. Iedere keer opnieuw. Maar zo constant goed als de seks was, zo onvoorspelbaar was zijn reactie achteraf. Soms bleven we uren liggen, oprecht geïnteresseerd in elkaar, langzaam wekten we weer de zin op voor nog een keer vrijen. Soms verloor hij zichzelf in monologen over zijn werk, waarbij hij de meest gruwelijke details in zijn verhaal verwerkte. Misschien om ieder spoor van schoonheid in onze relatie kapot te maken. En soms zei hij niks. Dan deelden we een sigaret en stapte hij zwijgend het bed uit. Misschien als bewijs dat onze ontmoetingen niks meer waren dan dit. Gewoon aankleden en wegwezen. Geen nodeloos gezever of andere leugens die de meeste minnaars elkaar vertelden. Geen 'Misschien is het beter als we hiermee stoppen'. Geen 'Ooit mag je langskomen'. Geen 'Alles komt in orde'. Maar toch wou ik op die momenten dat hij iets zei. Het hoefde niet eens teder te zijn. Iets. Alles was goed genoeg. Behalve 'Dank u'. Dat mochten alleen klanten zeggen. Gelukkig dat de seks fantastisch was, anders was het maar een zielige bedoening.

De laatste keer dat ik hem zag was ik degene die hem opzocht, toen één van de onzen was gesneuveld en niemand moeite deed om de dader te pakken. Ik stapte niet naar hem toe om hulp te vragen, maar om hem te waarschuwen, om te zeggen dat wij als hoeren het deze keer zelf zouden oplossen en dat hij beter niet tussenbeide kon komen. Hij moest lachen om mijn vastberadenheid, maar twijfelde geen moment aan mijn woorden. Hij had het altijd geweten dat ik anders was dan die andere wijven, zei hij.

'Maar dat wil niet zeggen dat je beter of sterker bent, Penny. Als je dit doet, dan is er geen weg terug, dan kun je nooit stoppen met over je schouder te kijken en kun je alleen maar hopen dat ik het ben.'